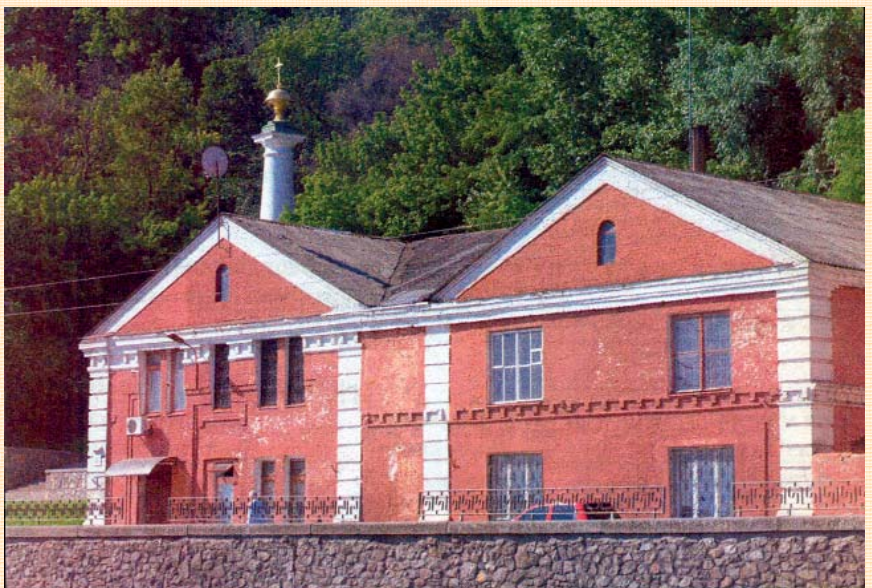
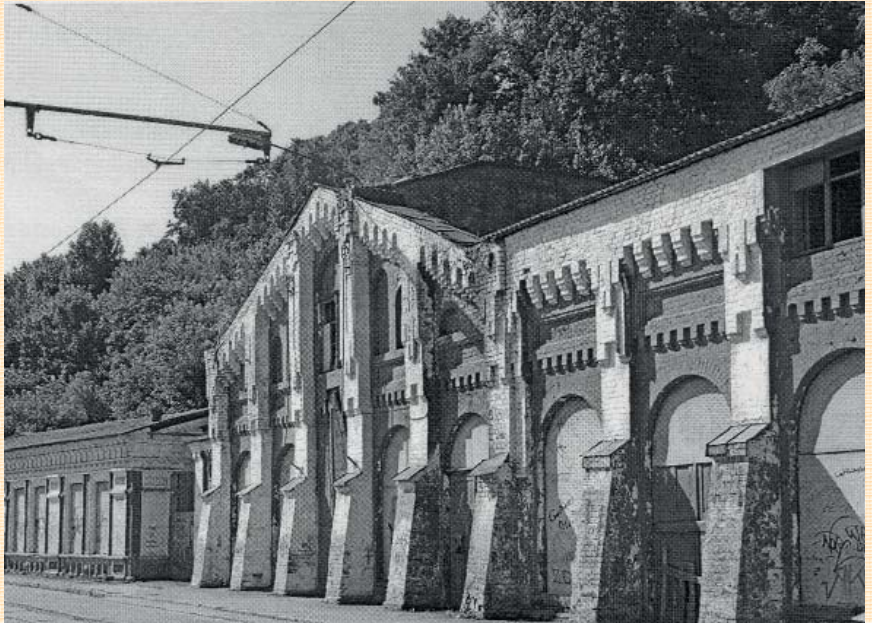

Різдвяне київське чудо — руїни замість пам'ятки

У ніч на Різдво у Києві біля підніжжя знаменитих дніпровських схилів, на Набережному шосе, було завершено блискавичну "операцію" — знищення пам'яток архітектури, науки й техніки — комплексу споруд Першого київського водопроводу. Пам'ятки розміщувалися поряд з Пам'ятником Магдебурзькому праву і складалася з чотирьох цегляних споруд і системи водопостачання. Ця територія — "Київські схили" — згідно з Генеральним планом Києва, визначена "як зона ландшафту, що охороняється".

Ліворуч від пам'ятки знаходилася Нова машинна станція (споруджена у 1896–97 рр.), поруч — споруда над водопровідним резервуаром, праворуч — Стара машинна станція (1870-і рр.).

Найперший київський водогін відомий ще з 1749 року, коли архітектор І. Г. Григорович-Барський провів воду від Сирецьких ставків до фонтану "Самсон". Але нагірна частина Києва до 1870-х років не мала стаціонарного водопостачання.

Кияни брали воду з джерел, що витікали з-під Андріївської і Замкової гір.

І лише з 1872 р. у Києві запрацював водогін протяжністю 24 км і потужністю 2700 куб. метрів води за добу. Технічний прорив у водозабезпеченні древнього міста здійснив військовий інженер А. Струве. Будівництво відбувалося за участю відомого київського архітектора Олександра Шилле. До водогону входили: водозабір, насосна

Стара нижня насосна станція.

Нова нижня насосна станція.

Водогінна вежа Київського водогону (з підземним резервуаром).

Руйнування споруд водогону.
Фото з сайту: <http://community.livejournal.com>.

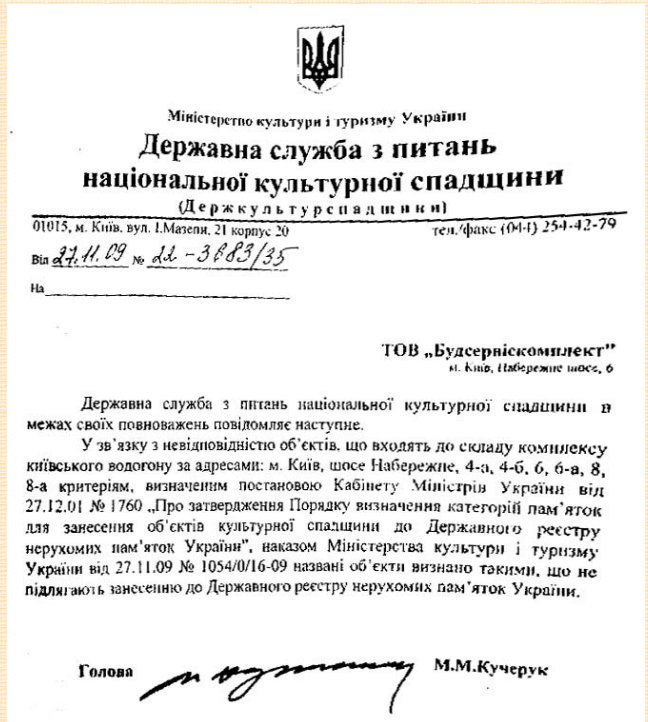
станція першого підйому, піщані фільтри, станція другого підйому, водонапірна башта. Із артезіанських свердловин, пробурених на березі Дніпра, машинні станції забирали воду і перекачували її нагору. Весь комплекс водогону розташовувався по всій території Подолу і тривалий час обслуговував центральну частину міста.

27 серпня 2007 р. спільними зусиллями Українського товариства охорони пам'яток і Центру пам'яткознавства НАН України та УТОПІК наказом Міністерства культури і туризму України комплекс споруд київського водогону було внесено до Державного реєстру нерухомих пам'яток України. Але вже два роки по тому, 27.11.2009 р., наказом того самого Міністерства (!) ті ж самі споруди було вилучено з Держреєстру як такі, що не мають історико-культурної цінності, отже не повинні розглядатися як об'єкт охорони.

Зруйновані будинки були дуже міцними, товщина стін – близько 1,5 м. Для успішного здійснення маневру сміливі “першопрохідці” діяли, як злодії: 1 січня, коли кияни безтурботно святкували Новий рік, вони підігнали екскаватори, бульдозери і навіть не встановлюючи, як годиться, огорожі, швидко перетворили три цілісні будинки на купи сміття (Набережне шосе, №2, №4, №8). За тиждень упоралися з рештою.

Для чого ж було руйнувати унікальні (і не лише для Києва) пам'ятки науки і техніки? Відповідь криється у змісті дозвільних документів (як виявилось, такі існують).

Напередодні новорічних свят, а саме 24 грудня 2009 року, Містобудівна рада Києва розглянула й погодила проект забудови ділянки набережної біля Колони Магдебурзького права (нагадаємо, в охоронній зоні ландшафту). Адреса

майбутньої забудови – двох 5-7-поверхових готелів – Набережне шосе, 4, 6, 6а, 8, 8а. Того ж дня з небаченою оперативністю, за рішенням депутатів Київради, ділянку було продано такому собі “Будсервіскомплекту”. Одержавши жадану дозвільну документацію, забудовник, не гаючись, зрівняв пам'ятки з землею.

Коментарі, здається, зайві. Далі – початок “розбудови” візитної картки Києва – неповторних зелених схилів. Найближчим часом ми побачимо Колону Магдебурзького права в оточенні двох готелів, які, за задумом авторів, повинні нагадувати пароплави, кимось викинуті на гору (можливо, дніпровським цунамі?).

Проект забудови на місці знесеного водогону.

